

Arrest

nr. 281 804 van 14 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 9 februari 2021.

1.2. Op 20 april 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 12 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. E., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Sayyid Ahmad Khel, een dorp gelegen in het Kot district, provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en bent een soenniet. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U bent tot de achtste graad naar school gegaan en stopte met school vanwege de sluiting door de taliban. U ging niet naar de madrassa. Uw familie had geen eigen gronden, maar u werkte op de velden van iemand anders. Uw vader begon in 1379 (gregoriaanse kalender maart 2000- maart 2001) voor de overheid te werken. Het was een overheidsproject waar hij ongeveer tien jaar heeft voor gewerkt. Hij moest bruggen, constructies en grensmuren van de rivier bouwen alsook de wegen maken. Hij was een voorman en moest de salarissen verdelen onder zijn werknemers. De district gouverneur en de dorpsoudsten hadden aan hem gevraagd of hij wou meewerken aan dit project. Iedereen van de omgeving wist dat uw vader voor de overheid werkzaam was. De ingenieurs van het project vanuit Jalalabad droegen hem op welke taken hij moest uitvoeren. Uw vader werd drie à vier keer telefonisch gewaarschuwd door de taliban dat hij zijn job moest stopzetten. Hij weigerde dit. Uw broer en uzelf waren bij uw maternale oom thuis omdat uw grootmoeder ziek was. Toen werd uw vader ontvoerd door de taliban. Uw moeder vertelde jullie de volgende dag, wanneer jullie naar huis kwamen in de ochtend, dat uw vader ontvoerd was door de taliban. Sindsdien hebt u geen nieuws meer over uw vader, u weet niet of hij levend of dood is. Eerder had uw vader geen problemen omwille van zijn job. U en uw familie hebben de ontvoering niet gerapporteerd aan de overheid uit vrees voor represailles van de taliban. Na de ontvoering van uw vader werden jullie drie à vier keer gewaarschuwd door de taliban. Ze hadden jullie vader en jullie moesten hen vervoegen. Als jullie niet zouden komen, dan zouden jullie sterven door hun handen. Ze gaven de waarschuwingen soms door aan de lokale imam en soms belden ze met een anoniem nummer. Ongeveer één maand na de ontvoering van uw vader in 1399 (gregoriaanse kalender maart 2020- maart 2021), hebt u Afghanistan samen met uw broer K. verlaten. Nu heeft u behalve met uw maternale oom geen contact meer met uw familie. Uw maternale oom heeft geen contact met uw familie uit vrees voor de taliban. U contacteert hem via Facebook. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Italië en Frankrijk naar België. Toen u de grens van Iran wou oversteken naar Turkije, bent u uw broer kwijtgeraakt. U heeft sindsdien niets meer van hem gehoord. Op 8 februari 2021 arriveerde u in België gearriveerd en op 9 februari 2021 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in. U vreest voor uw leven indien u terugkeert naar Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw moeder en uw vader, een document van de job van uw vader als penningmeester en de enveloppe waarmee de documenten verstuurd zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor

vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Incoherenties en onaannemelijkheden in uw verklaringen maken echter dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u 16 jaar oud bent (zie CGVS, p.6). Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 4 maart 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van het medisch onderzoek op datum van 25 februari 2021 een leeftijd bezit van ouder dan 18 jaar, waarbij 21.2 jaar met een standaarddeviatie van een 1.9 jaar een goede schatting is. De vaststelling dat u zich onterecht voordoet als nog steeds minderjarig te zijn, u zegt immers tijdens uw persoonlijk onderhoud van 20 april 2022 op het CGVS niet akkoord te zijn met de leeftijdsbeslissing uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen en houdt vol nog steeds minderjarig te zijn (CGVS, p. 6), ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid. Het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind kan bijgevolg niet op u worden toegepast.

Daarnaast blijken uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS niet altijd eensluidend te zijn met betrekking tot enkele essentiële elementen in uw vluchtmotieven, waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Immers, in uw CGVS vragenlijst op de DVZ beweert u dat de taliban vijf à zes maanden na de ontvoering van uw vader eisten dat u hen zou vervoegen (Zie DVZ, CGVS vragenlijst vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u één maand na de ontvoering van uw vader gevraagd werd door de taliban om hen te vervoegen. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, geeft u geen afdoende verklaring hiervoor. U heeft er niets op te zeggen (CGVS p. 19). Daarenboven dient erop gewezen te worden dat uw verklaringen op de DVZ bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud aan u werden voorgelezen en u deze voor akkoord ondertekend hebt (DVZ, CGVS Vragenlijst). Dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over wanneer u bedreigd werd door de taliban, brengt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ernstig in het gedrang.

Voorts is het opvallend te noemen dat u weinig op de hoogte bent van de precieze job en werkzaamheden van uw vader, wat nochtans aan de basis zou liggen van uw ingeroepen vrees. Hierdoor brengt u ook de geloofwaardigheid van het exacte profiel van uw vader in het gedrang. U kan niet vertellen onder welk departement uw vader tewerk was gesteld en kan alleen in algemene termen benoemen dat hij in een overheidsproject was tewerk gesteld (CGVS p. 13). Gevraagd voor welke overheidsorganisatie uw vader precies werkte, geeft u geen antwoord op de vraag en stelt u zeer algemeen dat hij voor de Afghaanse overheid werkte. Nogmaals gevraagd voor welk departement uw vader werkte, herhaalt u dat het een overheidsproject was maar benoemt u dit project niet. Wanneer het CGVS u vraagt dit project te omschrijven zegt u dat: "Ze bouwden bruggen, constructies, grensmuren van de rivieren, of de weg maken". U geeft opnieuw geen antwoord op de vraag wat de naam van het departement is waarvoor uw vader werkte en geeft toe de naam van het project waarvoor uw vader was ingezet niet te kennen. U omschrijft nog dat uw vader een voorman was en hij salarissen verdeelde. U slaagt er aldus niet in toe te lichten welke job uw vader uitvoerde. Daarnaast weet u ook niet hoeveel uw vader ongeveer betaald kreeg en wie zijn opdracht of werkgever was. Aangezien uw vader net omwille van zijn job gevisieerd werd door de taliban en u hierdoor genooddaakt was Afghanistan te ontvluchten, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoewel u een document neerlegt tijdens uw persoonlijk onderhoud ter staving van uw vaders profiel, bent u niet op de hoogte van de inhoud van het document wat opnieuw klemmt met uw beweerde vluchtmotieven. Behalve dat dit document uw vader toebehoort en het betrekking heeft op de job van uw vader, weet u niet welk document het betreft. U zegt nog dat het een document van de partners van uw vader is, maar concrete informatie kan u niet verstrekken. Dat u niet meer moeite nam om te weten welke stukken u neerlegt en welke band deze hebben met uw verzoek, is op zijn minst merkwaardig te noemen. U slaagt er dan geenszins in uw aangehaalde vrees aan te tonen aan de hand van dit stuk.

Uit volgende opmerkingen blijkt allerm minst dat u de ontvoering van uw vader door de taliban aannemelijk maakt. Gevraagd te vertellen wat u weet over de omstandigheden van de ontvoering van uw vader, ontwijkt u in een eerste reactie de vraag en stelt u dat u en uw oudere broer niet thuis waren, maar in het huis van uw maternale oom waren (CGVS, p. 15). U voegt toe dat uw vader alleen thuis was. U geeft aldus geen concrete informatie over de eigenlijke ontvoering van uw vader.

Nogmaals gevraagd hoe en waar de ontvoering gebeurde, zegt u enkel dat dit in de nacht was toen hij terugkwam van zijn werk. Opnieuw kan bezwaarlijk worden vastgesteld dat u erin een slaagt een gedetailleerde omschrijving te geven van de ontvoering, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede komt. Het gegeven dat u niet thuis was, geldt evenmin als excuus. Immers blijkt dat uw moeder en andere gezinsleden thuis waren toen de ontvoering plaatsvond, zij waren aldus getuige van het voorval (CGVS, p. 16). Dit laatste is overigens niet coherent aan wat u kort voordien verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U zei immers aanvankelijk dat uw vader alleen thuis was en er geen getuigen waren omdat het nacht was. Het excuus waarmee u uw tegenstrijdige verklaringen tracht te vergoelijken, met name dat u getuigen interpreteerde als dorpingen, is evenmin verschonend. In weerwil van het feit dat er getuigen waren van de ontvoering, met name uw eigen gezinsleden met wie u nog gesproken heeft na de ontvoering van uw vader, verschaft u nauwelijks informatie over wat er exact gebeurde met uw vader wat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen alleen maar verder ondersteunt. U zegt hierover enkel dat uw moeder u de volgende ochtend vertelde: "De taliban heeft je vader meegenomen en we weten niet waar hij naartoe is gebracht", wat geenszins als een doorleefde omschrijving van de gebeurtenis kan worden beschouwd. Over de talibs die uw vader zouden hebben meegenomen kon uw moeder merkwaardig genoeg enkel de stereotiepe en onduidelijke beschrijving geven dat "hun gezichten gemaskerd waren en ze klopten op de deur". Uw beschrijving van wat er verder gebeurde, blijft opnieuw opvallend kort en overtuigt maar weinig. U zegt alleen maar dat uw vader volgens uw moeder geboeid werd meegenomen. U weet verder niet wie van de taliban verantwoordelijk zou zijn geweest voor de ontvoering van uw vader noch weet u of er collega's van uw vader werden ontvoerd.

Het is voorts opvallend en wel zeer toevallig dat u en uw broer net bij uw maternale oom verbleven en niet thuis waren toen uw vader werd ontvoerd door de taliban. U verklaart dat u bij uw oom verbleef omdat uw grootmoeder ziek was (CGVS, p. 19). Gevraagd wat de meerwaarde was van het verblijf van u en uw broer bij uw oom omdat uw grootmoeder ziek was, kan u dit niet toelichten. U zegt enkel: "We verbleven gewoon daar." Verder gevraagd wat het doel was van uw verblijf daar, herhaalt u enkel dat uw grootmoeder ziek was en jullie daar gewoon verbleven zonder nog verdere uitleg te geven over de situatie.

Het lijkt erop dat u een zogenaamde verblijf bij uw oom tijdens de ontvoering van uw vader wilt gebruiken als excuus omdat u weinig weet te vertellen over de ontvoering van uw vader. Dat de werkgever van uw vader niets heeft ondernomen na de ontvoering van uw vader zoals u meent, is eveneens eerder onaannemelijk. Als uw vader daadwerkelijk al tien jaar voor de overheid zou gewerkt hebben, kan verwacht worden dat er enig contact was met uw vaders werkgever en er een onderzoek zou gestart worden of compensatie zou worden gegeven aan het gezin van hun werknemer (CGVS p. 18). U zegt hierover dat u niet veel informatie heeft en dat "ze zeiden dat we er niets aan konden doen, we zijn hopeloos tegen hen." U weet niet of er een onderzoek georganiseerd werd en ontkent compensatie te hebben ontvangen.

In zoverre er nog geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader bij de voormalige Afghaanse overheid werkzaam was, betekent dit niet dat er automatisch een vrees in uw hoofd kan worden vastgesteld. U dient deze vrees, met name de door u aangehaalde vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban, immers te concretiseren en individualiseren, waarin u niet geslaagd bent. Zo blijkt uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden louter en alleen omdat uw vader voor de overheid zou hebben gewerkt kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U zegt enkel dat de taliban getracht hebben u te rekruteren via telefoontjes naar uw broer en door de lokale imam aan te spreken. Er kan echter niet worden ingezien waarom de taliban u zou willen rekruteren wanneer uw vader eerder ontvoerd werd omwille van zijn werk voor de overheid. Immers, in deze context kan u bezwaarlijk worden beschouwd als een betrouwbare rekrut aangezien uw familie en ook u met deze overheid geaffilieerd werden. Voorts is het allerm minst waarschijnlijk dat u, gezien uw verklaring dat uw vader ontvoerd is, actueel als een doelwit zou worden gepercipieerd door de taliban.

Het heeft immers geen nut om u te vervolgen daar uw vader al ontvoerd zou zijn omwille van zijn vroegere profiel. U haalt diverse pogingen van de taliban aan om u te rekruteren (CGVS p. 17 en 25). Zo vroeg de taliban de lokale imam, uw broer en later uw oom dat u hen moest vervoegen. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoonde waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke en zegt louter dat de taliban u wilden rekruteren naar aanleiding van het profiel van uw vader. U werd persoonlijk nooit benaderd door de taliban. Indien u daadwerkelijk gedwongen rekrutering vreesde ten aanzien van de taliban en hiertoe ook via derden werd bedreigd, dringt de vraag zich op om welke reden de taliban niet tot actie overgingen maar enkel dreigementen via andere personen uitten en via de telefoon. U woonde immers nog een maand thuis na de ontvoering van uw vader en taliban waren op de hoogte waar u woonde daar uw vader thuis door hen werd ontvoerd.

Voorts haalt u aan dat een motief van de taliban om u te vermoorden ook bestaat uit het feit dat u een land van ongelovigen hebt bezocht. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf buiten Afghanistan en het land van de ongelovigen heeft bezocht, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u ten gevolge van het volgen van de ramadan vermoeid was tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, kan niet als verschoningsgrond gelden voor voorgaande vaststellingen. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen inzake uw vluchtredenen in uw geheugen zijn gegrift, zodat u hiervan een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan uitbrengen ondanks u misschien vermoeid bent door de vastenperiode. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud haalt u evenmin aan dat u te kampen hebt met gezondheidsklachten, noch maakt u melding van (extreme) vermoeidheid.

Toegevoegd kan worden dat het door u neergelegde document aangaande de job van uw vader als penningmeester geen bewijs van vervolging vormt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken ernstig gerelativeerd dient te worden. Aan door een verzoeker bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook deze documenten werpen dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS. De kopieën van de taskara van uw moeder en vader zijn stukken die een indicatie vormen van uw identiteit, uw Afghaanse nationaliteit en uw herkomst uit Sayyid Ahmad Khel, evenals de identiteit, nationaliteit en herkomst van uw familie. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. De door u bijgebrachte stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.eaaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_2020505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980"), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM"), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel.

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing inzake verzoekers gebrekkige kennis over de tewerkstelling van zijn vader, argumenteert verzoeker als volgt: "De tegenpartij meent dat verzoeker weinig informatie kan verstrekken over de werkzaamheden van zijn vader, enkel en alleen omdat hij niet weet onder welk departement zijn vader tewerk gesteld was, niet weet voor welk overheidsproject hij werkte, niet weet wie zijn opdrachtgever was (hoewel verzoeker duidelijk gezegd heeft dat zijn vader zijn eigen baas was (NPO, p. 14)) en niet weet hoeveel zijn vader betaald kreeg. Verzoeker was gedurende zijn verhoor heel erg moe, omdat zijn verhoor tijdens de ramadan plaatsgevonden heeft, hij dus sinds de zonsopgang niet meer gegeten had (aanvang verhoor : 14u) en al sinds enkele weken amper geslapen had. De raadvrouw van verzoeker had dit ook opgemerkt op het einde van het verhoor (NPO, p. 28). Meer nog, het feit dat verzoeker "heel moe" leek, net wanneer hij ondervraagd werd over de werkzaamheden van zijn vader, werd ook opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 13). Verzoeker had dus heel duidelijk concentratieproblemen gedurende zijn verhoor, waarmee de tegenpartij geen rekening gehouden heeft. Zo heeft de tegenpartij het niet nodig geacht om verzoeker opnieuw op te roepen om, in betere omstandigheden, verdere vragen te stellen over de werkzaamheden van de vader van verzoeker. Desondanks, heeft verzoeker zijn best gedaan om concreet te antwoorden op de vragen die hem gesteld werden : zo heeft hij uitgelegd dat de overheidsinstantie voor dewelke zijn vader werkte, bruggen, constructies, grensmuren van de rivieren en wegen bouwde (NPO, p. 13), welke functie zijn vader bekleedde, dat zijn vader ongeveer 10 jaar gewerkt had voor deze overheidsinstantie, hoe hij met zijn job begonnen is (NPO, p. 14), enz. Verzoeker voegt hieraan toe dat het in de Pashtoe-cultuur absoluut niet de gewoonte is om over dergelijk gevoelige onderwerpen te spreken met kinderen en dat de kinderen ook geen vragen mogen stellen aan de oudere personen. Hiermee rekening houdend, lijkt het niet verwonderlijk dat verzoeker niet weet hoeveel zijn vader verdiende of niet weet voor welk departement zijn vader precies werkte. Verzoeker merkt ook op dat de tegenpartij uiteindelijk heel weinig concrete vragen heeft gesteld over de tewerkstelling van zijn vader (NPO, p. 13 tot 15). Verzoeker heeft verder verschillende documenten neergelegd om de tewerkstelling van zijn vader te bewijzen. De tegenpartij legt niet of nauwelijks uit waarom deze documenten niet aanvaard zouden kunnen worden als bewijs van de tewerkstelling van zijn vader. Het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud van de documenten, is op zich onvoldoende om te besluiten dat deze documenten geen bewijswaarde hebben. De tegenpartij houdt dus enkel rekening met de negatieve elementen van het relaas van verzoeker, maar niet met de positieve elementen (of elementen die uitleggen waarom verzoeker op sommige vragen niet heeft kunnen antwoorden) en levert zich heel duidelijk aan een georiënteerde analyse van de verklaringen van verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader." Wat betreft de motieven inzake de ontvoering van zijn vader argumenteert verzoeker als volgt: "Voor wat betreft het feit dat het "heel toevallig" is dat verzoeker en zijn broer net bij hun maternale oom verbleven toen hun vader ontvoerd

werd, legt verzoeker uit dat zij wel vaker bij familieleden overnachtten. Op die dag, overnachtten zij bij hun grootmoeder (ook de plaats waar de maternale oom verblijft), omdat zij ziek was, en verzoeker en zijn broer dus moesten helpen om voor hun grootmoeder te zorgen. Het feit dat verzoeker en zijn broer dus "toevallig" niet thuis waren (ook al was dit niet ongevoel), is nog geen voldoende reden om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker in twijfel te trekken. Voor wat betreft de details van de ontvoering van de vader van verzoeker, meent hij, in tegenstelling tot de tegenpartij, dat hij wel veel details heeft kunnen geven : zo heeft verzoeker uitgelegd dat de talibanleden gemaskerd waren, op de deur hadden geklopt, en zijn familieleden hen niet konden tegenhouden. Hij heeft ook verteld dat zijn vader geboeid werd en nadien meegenomen werd (NPO, p. 16). Verzoeker begrijpt dan ook niet welke andere details er van hem verwacht werden. Gelet op het feit dat hij niet aanwezig was, zou het ongeloofwaardig zijn geweest, moest verzoeker wel veel details kunnen vertellen over de ontvoering van zijn vader." Wat betreft de stelling van verwerende partij dat hij niet aannemelijk maakt dat hij het doelwit is geweest van een gedwongen rekrutering betoogt verzoeker als volgt: "Verzoeker legt uit dat de taliban hem en zijn broer wilden rekruteren als "compensatie" voor het feit dat hun vader voor de voormalige autoriteiten had gewerkt. Indien zij de taliban niet zouden vervoegen, zouden zij gedood worden door de taliban, om de familie te straffen voor de werkzaamheden van de vader van verzoeker. Op deze manier, tonen de talibanleden hun macht en waarschuwen zij ook de andere dorpelingen. De taliban liet verzoeker en zijn broer dus geen keuze : ofwel moesten zij de taliban vervoegen, ofwel gingen zij gedood worden. Verzoeker legt ook uit dat zij bij de taliban gebrainwashed zouden worden, misschien ook gedrogeerd zouden worden, totdat zij "talibangezind" zouden worden. Hij voegt hieraan toe dat de taliban hoe dan ook de personen uitbuit door ze huishoudelijke taken te laten doen. De taliban heeft er dan ook altijd belang bij om mensen onder dwang te rekruteren, om over hen te kunnen beschikken zoals ze willen."

Verzoeker besluit dit onderdeel door te stellen dat verwerende partij zijn relaas onvoldoende heeft bestudeerd en een etnocentrische analyse hanteert maar geen rekening houdt met het profiel van verzoeker en de specifieke situatie in Afghanistan, zijn leeftijd, de gebruiken in de Pashtou cultuur en de situatie van personen die voor de overheid werkten enz.. Hij betoogt dat hij wel degelijk aan de samenwerkingsplicht heeft voldaan en dat verwerende partij weigert hem het voordeel van de twijfel te gunnen ondanks de ernst van de aangevoerde feiten, het feit dat zijn vader nog voor de Afghaanse autoriteiten heeft gewerkt en hij als overlevende mannelijke vertegenwoordiger van de familie dus een gegronde vrees voor represailles koestert (EUAA Country Guidance, April 2022, p. 64 tot 66).

Betreffende de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en de verwestering van verzoeker wijst verzoeker er op dat hij Afghanistan verlaten heeft in 2020 en sinds anderhalf jaar in Europa verblijft. Verzoeker stelt dat hij zich aangepast heeft aan de Westerse levensstijl, zich westers kleedt, Engels spreekt en veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan brengt een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging met zich mee a fortiori sinds de taliban een radicaal bewind voeren na de machtsovername, in overeenstemming met de Sharia-wet. Verzoeker vreest ook bij terugkeer als een afvallige te worden beschouwd en stelt dat de behandeling van terugkeerders uitvoerig is besproken en gedocumenteerd en dat de bezorgdheid unaniem is. Verzoeker citeert ter staving hiervan uit UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan", 30 augustus 2018, p. 46-47 en uit het rapport van OSAR (stuk 3). Daaruit blijkt dat de duur van het verblijf in het buitenland een grote rol speelt (p. 6); dat volgens F. Stahlmann alle terugkeerders er impliciet van verdacht worden zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur, o.a. ook op religieus vlak (p. 6-7), dat terugkeerders vaak het slachtoffer worden van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, en de samenleving maar ook de taliban (p. 10) en dat verschillende terugkeerders vermoord zijn. Hij benadrukt dat een jaar na de regimeverandering, er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, maar aangezien de Taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen, zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn. Verzoeker citeert vervolgens ter staving uit InfoMigrants, « Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime' », 6 september 2021, EASO, "Afghanistan. Country Focus. Country of origin information report", januari 2022 en EUAA, "Afghanistan. Country Focus", april 2022, p. 81. Hij stelt dat de beslissing voorbarig is en dat verwerende partij de persoonlijkheid van verzoeker helemaal niet heeft beoordeeld als onderdeel van het onderzoek naar de subjectieve vrees voor vervolging conform het UNHCR Handbook. Na een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel betoogt verzoeker tenslotte dat aangezien de aangevoerde argumenten van verwerende partij weerlegd werden, hem het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker vooreerst dat sinds de machtsovername door de taliban de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending is van artikel 3 van het EVRM. Hij houdt eerst een theoretisch betoog over de relevante rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van dit artikel op bijzonder betreuwenswaardige sociaal-economische of humanitaire situaties, in het bijzonder de arresten Sufi and Elmi tegen Verenigd Koninkrijk en SHH tegen Verenigd Koninkrijk en stelt dat enkele maanden na de val van de Afghaanse regering de situatie in Afghanistan en de hongersnood in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011 en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, zijn ook nu aanwezig in Afghanistan. Verzoeker betoogt vervolgens dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood en onderlijnt vooreerst dat er een consensus bestaat dat er een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten van het land. Verzoeker citeert ter staving uit het EASO COI rapport van januari 2022 (p. 9) en UNDP, *"Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis"*, december 2021 (internetlink). Vervolgens citeert verzoeker uitvoerig uit nieuwsartikels en rapporten waaruit de precare levensomstandigheden en de humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan blijken, waaronder Humanitarian Response plan – *"Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022"*, January 2022, p. 5; World Food Programme, *"Afghanistan "situation report"*, 3 maart 2022; UNDP, *"Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis"*, december 2021; p. 8; en internetartikels op de site La Croix, Le Monde, ICRC en Save The Children. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat de situatie in Afghanistan nog dramatischer is dan in 2001, dat kinderen bedelen op straat en zelfs worden verkocht in een poging om voedsel te kopen. Verzoeker betoogt vervolgens dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie onder andere veroorzaakt wordt door de handelingen van de taliban en citeert ter staving UNDP, *"Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis"*, december 2021, p. 18 (internetlink) en wijst op de scholingsperspectieven van meisjes in Afghanistan als sprekend voorbeeld van de volatiliteit van de huidige situatie. Het scholingsverbod van meisjes heeft dramatische gevolgen voor de Afghaanse bevolking, aangezien het de erkenning van het Talibanregime door de andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis die het land doormaakt het hoofd te bieden (zie *infra*), zal vertragen en is dus één van de opzettelijke handelingen van de Taliban die de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken (Amnesty International, *"Afghanistan: Taliban ontfangen meisjes onderwijs, met grote gevolgen voor hun toekomst"*, 28 maart 2022, internetlink). Verzoeker wijst vervolgens op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis en stelt dat deze gedeeltelijk verband houdt met de droogte, maar dat deze droogte politieke oorzaken heeft en de andere factoren die geleid hebben tot deze situatie duidelijk het gevolg zijn van daden van actoren. Verzoeker stelt dat de voedselonzeekerheid in Afghanistan een reeds lang bestaand probleem is en wijst er op dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben 10 miljard van de reserves van de Afghaanse nationale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort. Afghanistan is niet in staat het hoofd te bieden aan de droogte omdat het niet beschikt over infrastructuur om het gebrek aan regen te compenseren, er is een einde gekomen aan de humanitaire hulp en dit alles is een rechtstreeks gevolg van de weigering van de taliban om hun internationale verplichtingen na te komen, zo betoogt verzoeker, die onder meer verwijst naar WFP and FAO. 2022. *Hunger Hotspots. "FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook."* Rome, p. 14. Wat het bewind van de taliban betreft, betoogt verzoeker dat dit zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen toont met het Al Shabaab-regime in Somalië die bekend staat om het volledig gebrek aan respect van de mensenrechten. Verzoeker citeert in dit verband uit Dr. Christel Querton, *"The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan"*, 11 oktober 2021, <https://eumigrationlawblog.eu/the-armed-conflict-in-afghanistan-and-forcible-displacement> en UNHCR, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van februari 2022. Verzoeker stelt bijzonder ongerust te zijn door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de Taliban in Kaboel rechtstreeks tegengesproken worden door acties van plaatselijke talibanleden en meent dan ook dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepasselijkheid van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet is verzoeker van mening dat Afghanistan zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Hij betwist de redenering van verwerende partij ter zake met klem en wijst vooreerst opnieuw op het feit dat men mogelijk niet over alle nodige informatie beschikt nu de informatie sinds de machtsovername gemanipuleerd wordt en in het voordeel van de taliban verdraaid.

Vele onafhankelijke mediabronnen werden verplicht om hun werk stop te zetten zo betoogt verzoeker die ter staving citeert uit UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022 en stelt dat de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd inzake cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren. Verzoeker meent dat burgers wel degelijk willekeurig slachtoffer worden van willekeurig geweld en citeert ter staving uit de UNHCR “*Guidance Note en Afghanistan: oorlogsmisdaden door Taliban, Afghaanse en VS-troepen (amnesty.nl)*”. Wat het niveau van het geweld en het aantal burgerslachtoffers betreft, betwist verzoeker dat het geweldsniveau en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen en stelt dat er sprake is van een alom heersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien. De taliban handhaven gewelddadige praktijken die nog steeds even ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnappings en aanslagen inhouden. De rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen zijn meer dan ooit in gevaar. Bovendien zijn andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen. Er is dus geenszins sprake van een afname van het geweld. De vorm van deze laatste is simpelweg gewijzigd en het aantal burgerslachtoffers is nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd. Verzoeker citeert daartoe uit een rapport van de Britse overheid (UK Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security Situation*”, April 2022) en <https://acleddata.com/10-conflicts-to-worry-about-in-2022/afghanistan/>. Dit laatste document schematiseert hoe het conflict is gewijzigd maar dat er geen sprake is van een afname van geweld en dit omwille van meerdere factoren, de aanwezigheid van de Islamitische Staat en gewelddadige rebellengroepen die aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten (cfr. protests). Burgers worden niet gespaard, zelfs integendeel: ze zijn meer dan ooit kwetsbaar en blootgesteld aan het heersende conflict (cfr. violence targeting civilians). Verder heeft de term burgerslachtoffers verschillende interpretaties en kan het aantal variëren volgens de bronnen, stelt verzoeker en citeert uit [Who is a civilian in Afghanistan? | International Review of the Red Cross \(icrc.org\)](https://www.icrc.org/en/document/who-is-a-civilian-in-afghanistan). Tenslotte betwist verzoeker de stelling dat er geen gewapend conflict meer zou zijn aangezien er slechts één actor overblijft en andere actoren het terrein hebben verlaten. Hij wijst op het feit dat de hogervermelde bronnen reeds de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP vermelden en dat wordt benadrukt dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-Staten en citeert opnieuw uit het artikel van Christel Querton. Verzoeker meent dat men niet anders kan besluiten dan dat er meerdere actoren zijn. Bovendien moet de vraag gesteld worden of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de Westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd ([Moral or Legal Responsibilities? Protection in Afghanistan Once a Party Leaves - Opinio Juris](#)). Verzoeker merkt tenslotte op dat er sprake is van doelgericht geweld met collateral damage ([10 Conflicts to Worry About in 2022: Afghanistan \(acleddata.com\)](#)). Verzoeker besluit door te stellen dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie verwerende partij toch overgaat tot een onderscheiden appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict en dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs juridische bijstand toe aan het verzoekschrift en in de inventaris de internetlink naar OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*”, 26 maart 2021.

3. Aanvullende Nota

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 18 november 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic

[indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](#); (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. De door verzoeker neergelegde kopieën van de taskaras van verzoekers ouders worden in dit verband in de bestreden beslissing beschouwd als een indicatie van verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst van zijn familie. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Sayyid Ahmad Khel in het district Kot van de provincie Nangarhar.

5.3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat op basis van een medisch onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren verzoeker op datum van 25 februari 2021 een leeftijd werd toegekend van 21.2 jaar met een standaard afwijking van 1.9 jaar. In de bestreden beslissing werd besloten dat verzoeker meerderjarig is, dat hij ouder is dan hij verklaarde, dat in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat het Internationale Verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op verzoeker kan worden toegepast en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers leeftijd niet worden betwist.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van zijn vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werkte verzoekers vader in dienst van de overheid en begon hij hiermee in 2000-maart 2001. De taliban waarschuwde zijn vader drie of vier keren dat hij hiermee moest ophouden, wat hij weigerde. Daarop ontvoerden ze hem op een avond na het werk bij hem thuis, op een ogenblik toen verzoeker en zijn broer bij verzoekers maternale oom omdat zijn grootmoeder ziek was. Even later begonnen de taliban verzoeker en zijn broer te waarschuwen dat zij hen moesten vervoegen als compensatie voor het werk dat hun vader had geleverd voor de overheid. Verzoeker en zijn broer verlieten Afghanistan ongeveer één maand na de ontvoering van hun vader in het jaar 1399 (maart 2020-maart 2021). Met zijn broer reisde hij door Iran tot aan de Turkse grens waar zij elkaar verloren. Hierna reisde verzoeker alleen via Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Italië en Frankrijk naar België. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden.

5.5. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie bijgebracht door beide partijen, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Sayyid Ahmad Khel niet aannemelijk maakt.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de beweerde bedreigingen door de taliban, waarbij verzoeker en zijn broer werd gezegd om zich aan te sluiten bij de taliban hun oorsprong zouden vinden in het feit dat verzoekers vader voor de overheid werkte in de bouwsector en door hen ontvoerd werd, waarop verzoeker en zijn broer zouden bedreigd zijn om hen te vervoegen, zo niet zouden ze gedood worden.

De Raad stelt vooreerst, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker weinig concrete verklaringen aflegt over de job en werkzaamheden van zijn vader. Verzoeker verklaart dat het om een overheidsproject ging waarbij bruggen en andere constructies, zoals grensmuren van rivieren werden gebouwd, dat hij een voorman was en het salaris moest verdelen voor de werkers onder hem (notities PO, p. 13). Verder verklaart verzoeker ook dat zijn vader ongeveer tien jaar voor de overheid werkte voor hij verdween. Verzoeker legt ter staving van zijn verklaringen ook een document neer ter staving van zijn vaders activiteiten. Uit de vertaling van het document dat aan het administratief dossier (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) werd toegevoegd, blijkt dat er op vermeld staat *“samenwerkingsorganisatie uitgebreid naar het provinciale kantoor, geautoriseerd door de administratie van het project”*, dat er speciale instructies op vermeld worden voor het opnemen van geld of het ontvangen van cheques via de Bank van Afghanistan, en dat ermee wordt bevestigd dat *“een bankrekening () bij de Bank van Afghanistan zal worden geopend in het provinciale filiaal zoals vermeld door het nationale solidariteitsprogramma”* waarbij als begin van de rekening *“09/09/1387”* (29/11/2008) wordt vermeld. Waar nog vier namen worden vermeld bij de ondertekenaars, kan uit deze namen geen verwantschapsband met verzoeker blijken. Volgens zijn verklaringen weet verzoeker niet wat er op het document staat, maar gaat het om een document van de partners van zijn vader (notities PO, p. 4). Zo uit het gegeven dat verzoeker geen details kan geven over het precieze departement waar zijn vader tewerkgesteld was, voor welke overheidsorganisatie hij precies werkte en wie zijn opdrachtgever was, niet noodzakelijk kan worden afgeleid dat verzoekers verklaringen over zijn vaders werkzaamheden voor de overheid per definitie ongeloofwaardig zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker weinig toelichting kan geven over de werkzaamheden van zijn vader noch over het document dat hij ter staving voorlegt, en dat dit document evenmin specificeert op welk project of welk overheidsdepartement het betrekking heeft. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn vader al ongeveer tien jaar werkte voor de overheid toen hij ontvoerd werd. Zo het in de Pashtoun cultuur niet gebruikelijk zou zijn om over dergelijke gevoelige onderwerpen te praten met kinderen en dat kinderen ook geen vragen mogen stellen aan de ouders, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, kan dit als dusdanig niet verklaren waarom verzoeker zo weinig weet te vertellen over het werk van zijn vader, nu verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek wellicht reeds meerderjarig was, gelet op de vaststellingen met betrekking tot zijn leeftijd en ogenblik van vertrek uit Afghanistan. Bovendien kan, aangezien de werkzaamheden van zijn vader de oorzaak waren van diens ontvoering en bijgevolg van de problemen van verzoeker met de taliban, redelijkerwijze verwacht worden van verzoeker dat hij zich, indien hem hierover weinig werd verteld voor zijn vertrek, na zijn vertrek verder zou informeren hierover bij zijn familieleden waarmee hij na zijn vertrek in contact stond. De vaststelling dat hij hiertoe blijkbaar geen verdere pogingen heeft ondernomen, is minstens een indicatie dat de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader geen verband houden met de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar verschillende documenten die hij zou hebben neergelegd om de tewerkstelling van zijn vader te bewijzen, kan de Raad slechts vaststellen dat zich in het administratief dossier maar één document bevindt dat betrekking zou hebben op zijn vader, en dat in het verzoekschrift verder ook niet wordt aangegeven om welke andere documenten het zou gaan, noch worden deze in de loop van de procedure bij de Raad bijgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen verdere concrete elementen aanbrengt met betrekking tot het werk van zijn vader. In de notities van het persoonlijk onderhoud wordt, zoals aangehaald in het verzoekschrift, vermeld dat verzoeker moe lijkt en uit deze notities blijkt ook dat verzoekers advocaat heeft opgemerkt dat verzoeker erg moe was tijdens het persoonlijk onderhoud vanwege de Ramadan die ten tijde van dit onderhoud plaatsvond. Evenwel blijkt uit de lezing van deze notities ook dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkel signaal heeft gegeven waaruit zou blijken dat hij niet in staat was om correcte en coherente verklaringen af te leggen. Bij het begin van het onderhoud werd hem gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, en waarop hij antwoordde dat het goed ging en werd eveneens gevraagd of er rekening gehouden moest worden met bepaalde zaken aangaande zijn gezondheid waarop hij nee antwoordde (notities PO, p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat er tijdens het gesprek gepauzeerd is en dat verzoeker de mogelijkheid had om meer pauzes te vragen indien nodig (notities PO, p. 2 & 19).

Bovendien heeft de dossierbehandelaar expliciet gevraagd of alles in orde was tijdens het gesprek nadat deze had opgemerkt dat verzoeker er moe uitzag. Verzoeker antwoorde hierop dat hij "ok" was (notities PO, p. 13). De omstandigheid dat verzoeker moe was tijdens het persoonlijk onderhoud, doet geen afbreuk aan het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat hij noch in de loop van de administratieve procedure bij verwerende partij, noch tijdens de procedure bij de Raad verdere informatie kan verschaffen over zijn vaders werkzaamheden voor de overheid dan wat hij heeft verklaard en neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Evenmin kan uit de lezing van het persoonlijk onderhoud vastgesteld worden dat hij daardoor niet in staat zou zijn geweest coherente verklaringen af te leggen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de ontvoering van zijn vader in de door hem geschetste omstandigheden niet aannemelijk maakt. In navolging van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen hierover tegenstrijdig zijn waar hij initieel verklaart dat zijn vader alleen thuis was en hij en zijn broer bij zijn oom toen het gebeurde en hij daarom geen concrete informatie kon geven (notities PO, p. 15) maar later verklaart dat zijn familie wel getuige was van de ontvoering en daarbij beschreven heeft hoe het er aan toe ging. Hierover wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Gevraagd te vertellen wat u weet over de omstandigheden van de ontvoering van uw vader, ontwijkt u in een eerste reactie de vraag en stelt u dat u en uw oudere broer niet thuis waren, maar in het huis van uw maternale oom waren (CGVS, p. 15). U voegt toe dat uw vader alleen thuis was. U geeft aldus geen concrete informatie over de eigenlijke ontvoering van uw vader. Nogmaals gevraagd hoe en waar de ontvoering gebeurde, zegt u enkel dat dit in de nacht was toen hij terugkwam van zijn werk. Opnieuw kan bezwaarlijk worden vastgesteld dat u erin een slaagt een gedetailleerde omschrijving te geven van de ontvoering, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede komt. Het gegeven dat u niet thuis was, geldt evenmin als excuus. Immers blijkt dat uw moeder en andere gezinsleden thuis waren toen de ontvoering plaatsvond, zij waren aldus getuige van het voorval (CGVS, p. 16). Dit laatste is overigens niet coherent aan wat u kort voordien verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U zei immers aanvankelijk dat uw vader alleen thuis was en er geen getuigen waren omdat het nacht was. Het excuus waarmee u uw tegenstrijdige verklaringen tracht te vergoelijken, met name dat u getuigen interpreteerde als dorpelingen, is evenmin verschonend. In weerwil van het feit dat er getuigen waren van de ontvoering, met name uw eigen gezinsleden met wie u nog gesproken heeft na de ontvoering van uw vader, verschaft u nauwelijks informatie over wat er exact gebeurde met uw vader wat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen alleen maar verder ondersteunt. U zegt hierover enkel dat uw moeder u de volgende ochtend vertelde: "De taliban heeft je vader meegenomen en we weten niet waar hij naartoe is gebracht", wat geenszins als een doorleefde omschrijving van de gebeurtenis kan worden beschouwd. Over de talibs die uw vader zouden hebben meegenomen kon uw moeder merkwaardig genoeg enkel de stereotiepe en onduidelijke beschrijving geven dat "hun gezichten gemaskerd waren en ze klopten op de deur". Uw beschrijving van wat er verder gebeurde, blijft opnieuw opvallend kort en overtuigt maar weinig. U zegt alleen maar dat uw vader volgens uw moeder geboeid werd meegenomen. U weet verder niet wie van de taliban verantwoordelijk zou zijn geweest voor de ontvoering van uw vader noch weet u of er collega's van uw vader werden ontvoerd."* De Raad stelt vast dat verzoeker deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier niet weet te weerleggen. Daargelaten dat verzoeker intern tegenstrijdig lijkt te argumenteren waar hij enerzijds stelt dat hij wel veel details geeft en anderzijds dat het niet geloofwaardig zou geweest zijn mocht hij wel veel details kunnen geven gelet op het feit dat hij niet aanwezig was, wat impliceert dat hij erkent weinig details te kunnen geven; biedt verzoeker ook in het verzoekschrift geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de aanwezigheid van zijn familie en laat hij deze pertinente vaststellingen zelfs ongemoeid. Zo het niet uitgesloten is dat verzoeker en zijn broer op het ogenblik van de ontvoering bij hun zieke grootmoeder verbleven en de toevalligheid ervan als dusdanig niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen doet besluiten, is hierboven evenwel gebleken dat verzoeker over de omstandigheden van de ontvoering tegenstrijdige verklaringen aflegt, die hij niet weet op te helderen, zodat dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vaders ontvoering, mede gelet op het feit dat hij over de werkzaamheden van zijn vader slechts vage verklaringen aflegt en niet aannemelijk maakt dat de activiteiten van zijn vader verband houden met de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan, ondermijnt.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekers verklaringen over zijn vaders reactie op hun eis om te stoppen met het werk voor de overheid, in de door hem geschetste omstandigheden weinig aannemelijk zijn. Volgens verzoeker werd zijn vader gevraagd en gewaarschuwd door de taliban om zijn werk voor de overheid te stoppen, maar weigerde zijn vader dit te doen (notities PO, p. 12 & 24). Dat zijn vader dit weigerde is minstens opmerkelijk aangezien verzoeker ook verklaarde dat de zonen van andere bedreigde overheidsmedewerkers al eerder werden ontvoerd (notities PO, p. 24-25). Verzoekers vader zou dus op de hoogte geweest zijn van de mogelijke gevolgen van een weigering voor zijn zonen.

Bovendien was het dorp volgens verzoeker onder controle van de taliban en had de taliban de steun van de lokale bevolking (notities PO, p. 9). In de door hem geschetste context is weinig geloofwaardig dat verzoekers vader zonder meer zou ingaan tegen de wensen van de taliban.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden poging tot gedwongen rekrutering als compensatie voor het feit dat zijn vader voor de overheid werkte in de door hem geschetste context en gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie niet aannemelijk maakt.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban voor de machtsovername blijkt dat de taliban meestal werkloze mannen uit rurale gebieden van Pashtun origine rekruteerden in de madrassa's en dat er geen gebrek was aan vrijwilligers (EUAA *Country Guidance*, p. 69). Religieuze overtuiging was een belangrijke drijfveer voor rekrutering door de taliban maar ook woede als gevolg van onrechtvaardigheid, oppositie tegen de Afghaanse regering en buitenlandse troepen speelden ook een belangrijke rol (EASO, *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, september 2016, p. 21). Volgens experts worden in Afghaanse sociale structuren beslissingen genomen door het hoofd van de familie, de stamoudsten en gemeenschapsleiders en wordt de beslissing om strijders te mobiliseren door hen genomen (EASO, p. 22). Andere experts wijzen er op dat er druk is in bepaalde omstandigheden om toe te treden of zelfs dwang, maar dat dit niet altijd gewelddadig is en dat het toepassen van gedwongen rekruteringsstrategieën vaak bepaald wordt door de omstandigheden. In gebieden waar de taliban gezien werd als de overwinnaar hadden ze veel vrijwilligers en was er ook geen behoefte om over te gaan tot gedwongen rekrutering. Maar in gebieden waar ze een tekort aan strijders hadden, was er een grotere nood aan nieuwe rekruten. Toch wordt het gebruik van geweld of dwang voor rekrutering uitzonderlijk geacht (EASO, p. 22). Uit de informatie blijkt verder dat ook werd overgegaan tot persoonlijke en directe pogingen om mensen te overtuigen van de ideologie en het wereldbeeld van de beweging te steunen. Dergelijke pogingen vinden vaak plaats in moskeeën in Afghanistan en madrassa's in Pakistan, maar ook in Afghanistan zouden madrassa's gebruikt zijn als centrale plaatsen voor dergelijke activiteiten. Tenslotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat de consequenties van het weigeren toe te treden tot de taliban zeer ernstig konden zijn en wordt melding gemaakt van gevallen waarin personen die weigerden in te gaan op de rekrutering werden gedood. Hieruit volgt dat volgens de beschikbare landeninformatie voor de machtsovername gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk voorkwam en de mate waarin ertoe werd overgegaan afhing van de concrete omstandigheden. Bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van een relaas gebaseerd op gedwongen rekrutering door de taliban rekening gehouden moet worden met het uitzonderlijke karakter ervan en dienen verzoekers verklaringen mede in dit licht beoordeeld te worden.

Vooreerst stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom de taliban verzoeker en zijn broer zouden hebben willen rekruteren en beschrijft verzoeker ook geen situatie waarin de taliban zouden overgaan tot gedwongen rekrutering. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de taliban aan de macht was in zijn dorp en dat de bevolking dit accepteerde (notities PO, p. 9). Op grond van de beschikbare informatie zou er dus verwacht kunnen worden dat de taliban genoeg vrijwilligers hadden en gedwongen rekrutering niet noodzakelijk was. Bovendien leek verzoeker allerm minst over het profiel te beschikken van personen die interessant waren voor de taliban, nu zij volgens zijn verklaringen zijn vader reeds ontvoerd hadden omdat hij voor de overheid werkte en verzoeker en zijn broer als familieleden dus ook niet als loyaal aan de taliban konden worden beschouwd. Dat verzoeker en zijn broer de taliban moesten vervoegen als compensatie voor het feit dat hun vader voor de overheid werkte, vindt ook geen steun in beschikbare landeninformatie. Zo uit de "EUAA *County Guidance: Afgansistan*" van april 2022 (p. 64) en "EASO *COI Report: Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict*" van december 2017 (p. 60-61) waarnaar in de "EUAA *County Guidance: Afghanistan*" verwezen wordt, blijkt dat de taliban familieleden van overheidsmedewerkers aanpakte, dit gebeurde via dreiging en fysiek geweld, wordt nergens melding gemaakt van gedwongen rekrutering van familieleden van overheidsmedewerkers, wel van ontvoering van familieleden om overheidsmedewerkers te intimideren. *In casu* blijkt evenwel uit zijn verklaringen dat verzoekers vader al ontvoerd was voordat de voorgehouden rekruteringspogingen begonnen (notities PO, p. 17).

Verder stelt de Raad vast dat hoewel hij melding maakt van het feit dat de taliban soms anoniem naar zijn broer gebeld hebben en soms berichten doorgegeven hebben via de lokale imam (notities PO, p. 17) en via zijn oom, maar dat hij zelf nooit persoonlijk bedreigingen heeft ontvangen en hij, de ochtend na de ontvoering van zijn vader thuis terugkeerde en een maand later Afghanistan verliet (notities PO, 17-18), en verklaarde dat de taliban maar één keer zijn huis is binnen gevallen (notities PO, p. 25) en verder geen gewag maakt van enige poging vanwege de taliban om hem thuis te zoeken.

Indien de taliban daadwerkelijk verzoeker en zijn broer wilden rekruteren als compensatie voor het feit dat hun vader voor de overheid werkte, zoals hij verklaart, is het weinig aannemelijk dat zij verzoeker en zijn broer na de ontvoering van zijn vader nooit thuis kwamen zoeken en hen enkel via berichten of via de imam of hun oom zouden bedreigen, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog dat zij hem en zijn broer wilden rekruteren als compensatie voor het feit dat hun vader voor de overheid werkte en zij de keuze hadden tussen gedood worden of de taliban vervoegen, bovenstaande analyse niet kan ombuigen, nu dit een loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen betreft zonder een ander licht te werpen op de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing hierover. De loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoeker en zijn broer zouden gebrainwashed worden totdat zij talibangezind zouden zijn en de taliban er altijd belang bij heeft om mensen onder dwang te rekruteren, zonder dit verder concreet te staven, kan niet volstaan om een ander licht te werpen op de bovenstaande analyse en de beoordeling van de Raad om te buigen.

Tenslotte stelt de Raad ook vast, bovenop voorgaande overwegingen, dat verzoeker bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS beduidend uiteenlopende verklaringen aflegde over wanneer hij door de taliban werd bedreigd. Bij DVZ verklaarde hij immers dat de taliban pas vijf tot zes maanden na de ontvoering van zijn vader begonnen met hem en zijn broer te rekruteren (CGVS Vragenlijst, punt 3.5). Daarentegen verklaarde verzoeker tegenover het CGVS dat hij en zijn broer al in de eerste maand na de ontvoering van hun vader werden gecontacteerd en zelfs al vertrokken uit Afghanistan na een maand (notities PO, p. 17-18). De vaststelling dat verzoeker zulke manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent een kernelement van zijn relaas en daarvoor geen enkele verklaring geeft (notities PO, p. 19), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Het geheel van verzoekers individueel omstandigheden, verklaringen en de door hem voorgelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat hij zijn beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan en de vrees die hij ingevolge dit alles beweert te koesteren, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

5.6. Verzoeker beroept zich bij de indiening van zijn beschermingsverzoek op zijn vrees voor vervolging door de taliban omdat hij een land van ongelovigen heeft bezocht en in het verzoekschrift dat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden aangezien hij al anderhalf jaar in Europa verblijft en gezien hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

5.6.1. In zoverre in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een

gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factore* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factore* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de-factore* regering de rechterlijke macht ontmanteld.

Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesaties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon.

Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota naar verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker volgens het leeftijdsonderzoek dat plaatsvond op 25 februari 2021 een leeftijd werd toegekend van ouder dan 18 jaar, waarbij 21.2 jaar met een standaarddeviatie van 1.9 jaar als een goede schatting werd aangenomen, en hij volgens zijn verklaringen in 2020 Afghanistan zou verlaten hebben. Door louter te verwijzen naar verzoekers verblijf van anderhalf jaar in België en te stellen dat hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, Engels spreekt en veel Belgische vrienden

heeft, waarvan hij verder ook geen enkel stuk bijbrengt om zijn beweringen te staven, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving, toont hij dit evenmin aan, noch dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Met de uitdagingen inzake het verzamelen van informatie over de situatie in Afghanistan werd in bovenstaande analyse terdege rekening gehouden. Verder wijst de Raad erop dat verzoekers vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld zodat hij zich niet in dezelfde situatie bevindt als minderjarige en dat hij verklaart van ethnische origine Pashtoun te zijn, de dominante politieke klasse in Afghanistan na de machtsovername, en soenniet, zodat hieruit evenmin kan blijken dat hij niet in staat kan worden geacht zich te conformeren aan de in Afghanistan heersende waarden en normen of aan de Afghaanse manier van denken, zoals hij beweert in het verzoekschrift. Verzoekers voor het overige ongesubstantieerde betoog over zijn vrees als afvallige gezien te worden bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. De Raad kan slechts vaststellen dat actueel geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van verzoeker het geval zou zijn.

5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke*

*schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).*

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om te voldoen aan deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in

ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïdoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïdoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen.

Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar in het verzoekschrift in algemene termen wordt verwezen naar de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername en de hierboven in punt 2 van dit arrest vermelde landenrapporten en wordt gesteld dat de dramatische socio-economische situatie het gevolg is van de internationale sancties, die werden genomen als reactie op het niet-democratische taliban regime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Dat de humanitaire situatie in Afghanistan verslechterd is, dat veel kinderen ondervoed zijn en dat toegang tot gezondheidszorg uiterst problematisch is, zoals blijkt uit de door verzoeker geciteerde artikelen van Le Monde, LaCroix en ICRC, wordt niet betwist. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM

worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch

verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het

grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). In de provincie Nangarhar werden 182 veiligheidsincidenten gerapporteerd. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Dat er ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de taliban nog steeds geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen, zoals verzoeker betoogt wordt niet betwist en met de beperkingen bij het verzamelen van informatie wordt in bovenstaande analyse terdege rekening gehouden. Door louter te stellen, onder verwijzing naar de UNHCR "*Guidance Note*" van februari 2022, dat de beschikbare landeninformatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie niet stabiel is, toont verzoeker niet aan dat hij, in Afghanistan of in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de UNHCR "*Guidance Note*" de daling van het willekeurig geweld na de machtsovername door de taliban bevestigt en dat bezorgdheid wordt geuit over het doelgericht geweld.

Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokken een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe

en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel wijst de Raad er op dat dit beginsel inhoudt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET